

Aneb Rumiček pacientem.

Do toho pátečního dne jsem se snažila se držet, co to jde, ale teda v pátek už to nešlo skorem vůbec. Objednaný jsme byli na 11:30, takže z Domečku jsme odjízďeli s předstihem v deset hodin. Do tý doby nebylo na kafe ani pomyslení a tak, že si ho dáme cestou. Ale není radno riskovat a někde se zdržovat, dáme si ho až v Prahé někde na pumpě.

A nejlépe na pumpě kousek od domu, kde bydlí Ajšová, protože ta mi nabídla, že mi hodí pár věcí po malý Ajšový, abych je případně mohla po operaci využít nějak k zakrytí ran. A teda udělali jsme moc dobře, že jsme to celý takhle vymysleli. Páč, když jsme zaparkovali u Ajšový u baráku, tak.....vona totiž přinesla nejen to oblečení, ale především OOOBŘÍHO MEDVÍDKÁÁÁÁ! Rumouš byl úplně hyn a potřeboval to vokázat úplně všem. Kdyby mohnul, půjde to ukázat klidně i prezidentovi, ale to bych mu zasej nedovolila teda já □ . Páč já třeba už několik let prezidenta nemám, že jo. No ale bylo to fajn, pokecali jsme s Ajšovou, která má dycinky dobrou náladu, Rumoušek se radoval a to se nám to pak mnohem líp jelo k panu dochtorovi.

V čekárně nikdo, v ordinaci pacient před námi - stará kočenka - a za chvíli jsme šli na řadu my. Pan dochtor mi to celý znovu vysvětlil a uklidňoval mě, což jako teda v mém případku jest zcela marnej počin. Jak mi chtělo vyvádět osrdí a co mi rotovalo v mozku..... Nu ale pak dochtor byl a jest optimistického názoru, tak se tím budeme řídit. Rumiček tedy kdyby mohl, vezme kramle. Nejlépe dveřma, kterýma vešel druhej pan dochtor, aby na něj byli dva. Probrali jsme nezbytný a když šli Rumičkovi píchnout injekci, radši jsem na chvílinku odešla a nechala ho v rukou Brtnika, aby byl v ten moment v klidu, protože to jsem cejtla, jak to se mnou rumpluje. Za chvílku jsem se tam vrátila a když usínal, drbkala jsem ho na šošoli. Pan dochtor začal holit srst a po chvíli pravil: "No a už zase!" podivovala jsem se, co zase. A pak dochtor pravil, že ač se dycinky snaží, vždycky se při tom holení tak kůže tak zkroutí, že výsledek je místo čtverce kosočtverec □ □ . A v něm posléze pak ta rána, že jo. Vzhledem k tomu, že bylo nutné operovat na třech místech, říkali jsme panu dochtorovi, ať se s tím nemaže a nechá to tak, že prostě budem propagovat kapelu Tři sestry, ač ji jinak neposloucháme □

No a pak..... pak jsme šli, protože oba pánové se dali do práce. A já věřila a doufala, že do dobrý práce. Přijít jsme měli ve dvě hodiny. Ten mezičas jsme vyplnili pobytem doma, kde

jsme zase něco málo pobalili, pořešili a najednou už byl čas se vrátit na veterinu. Přišli jsme zase do prázdný čekárny, protože tahle doba je vyhrazená operacím. Za chvíli vykoul druhý pan dochtor a pravil, že než půjdeme dovnitř můžeme si zatím poslechnout, jak Rumoušek dělá vlkodlaka. Že se mu to sice snažil rozmlouvat, že vlkodlakem nejni, ale prej na něj nedal a musí výt. Nu... ano vyl. Ukrutně a udatně. Žaloval do celého světa. A i když mi ho bylo mooooc líto, hrozně ráda, jsem to jeho vytí slyšela. To totiž znamenalo, že operaci a hlavně narkózu zmáknul. Já se narkózy vždycky bojím, člověk neví, co se může vysypat. Tak tady a teď se nevysypalo vůbec nic a Rumoušek dával hlasitě najevo, jakéj von je chudáky vopuštěnej a zmatenej.

Za chvíli jsme šli do ordinace a pan dochtor nám toho vlkodláčka vypustil z pooperační místnosti, kde seděl v kleci a žaloval. Pupíček můj malej zrzatej, kožíšek roztomilej. Jaaak von byl rád, že nás vidí. No... vidí, vidí.... voči měl takový divný.... matný ☹ . Říkala jsem si, že to s ním teda hrozně ale zacvičilo.... načez mi pak dochtor vysvětlil, že to je mastička, kterou jsou oči namazaný, protože nemrkají. ☹ Ajoo! Brtník mu to otřel a hnedle bylo na Rumíčka lepčí pokoukání. Přišel a nacpal mi makovici do klína, musela jsem ho pořádně přivítat a pomudlat. Pak šel k Brtníkovi a taky k druhému panu dochtorovi, ale.....k panu dochtorovi Zuzkovi, to ne! K němu ne! Páč to von to celý má na svědomí! Dělal, jak když tam pan dochtor není. Nevděčník jeden nevděčnej. Jsem zvědavá, až se potkáme někdy náhodou venku, jak k tomu Rumíček přistoupí. Teď si ani pičkůta od něj na usmířenou nevzal, protože to má u něj hodně rozlitý ☹ Dostali jsme instrukce z kterých si ale bohužel, jako vždycky , pamatuju jen půlku ☹ . Nedokážu v takovej moment ty informace pořádně vstřebat. Nicméně výsledky by měly být do týdne a pan dochtor říká, že budou dobrý. Tak budou!

Rumíček šel s Brtníkem napřed a já ještě vyřídila placení a pak valila za nima. Došli kousek před kliniku a tam čekali u lavičky. Rumíček se svalil a odpočíval. Ale do auta, který parkovalo opodál došel a přes naše marný snahy se tam snažit nasáčekovat sám. Vyrázili jsme domů. S malou zastávkou, kdy Rumíček se vyčůral a popošel si a my si koupili kafe. Vypadal zdrbaně, ale hlavní bylo, že je vzhůru. Doma ho přišla přivítat Taliprtka na vodítku, aby to bylo pod kontrolou. Sice ještě dohárávala, ale v tenhle moment to bylo Rumíčkovu i celkem jedno. Byl rád, že je rád a šel spinkat. A já byla s ním. Klekla jsem si na zem, on mi vlezl do klína, aby měl jistotu, že tam jsem a vytuhnul. Jakou dobu jsem tam klečela ztuhlá jak zmrzlá větev a pak jsem ho jemně přesunula na pelíšek. Když se probudil, a bylo to k tomu, tak jsem mu na výbornou radu Fifijový, omyla vlažnou převařenou vodou okolí rány - ne ránu

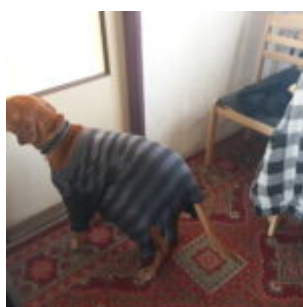
samotnou, pozor, to nee! - abych setřela zbytek oholených chloupků. Páč ty samy o sobě na kůži svědí a vyvolávají tak potřebu drbání. A drbání je to poslední, co bychom chtěli. To je fakt vynikající rada, tou se řídíme vždy, když máme pesu po operaci. Večer už projevoval zájem o nějaký to jídlo, tak dostal připravené mleté kachní masíčko asi ve třech dávkách a pak se i dožadoval venčení, protože ho ta narkóza trošku prohnala. Ale nic velkého. A pak už se šlo spát. Ještě před usnutím, jsem ho ale zase musela kolíbat na klíně, jak mimino. Pak vytuhnul zcela prkenně.

v pyžamu, ponožkách a hlavně s medvídkem

Ráno už to bylo o hodně lepší. Ještě to sice nebyl ten pravej Rumíček, ale už to prostě bylo lepčejší. Protože Brtník jel pro cement a písek a vzal Taliprtku s sebou, měli jsme to ráno jen pro sebe a bylo to tak víc v klidu. Neb člověk ještě nemusel kontrolovat bláznivou Flekatici, aby ve svém svatém nadšení po Rumíčkově nehrábla, nebo tak něco. Pěkně jsme se pomudlákovali a já mu okolí ran znovu trošku omyla a pak, aby ho nesvědily naopak chloupky, které začínají růst, tak jsem mu okolí rány - zase - ne ránu samotnou - na radu Fífiťový pěkně promastila měsíčkovým olejem.

A protože pruban je sice dobrá věc, ale sám o sobě, jak se tře o ránu, může dráždit - a to i když se přes ránu dá nějaká ochrana, ať už v podobě gázy, nebo čistého hadříku, které při pohybu psa cestují a nakonec vycestují z prubanu ven, opatřila jsem ho, jak už jste viděli na prvních fotkách slušivým oblečkem. Z toho, co jsme dostali od Ajšový zatím bohužel nic použít nešlo - nějak jsem nevymyslela, jak to dobře spojit. A tak jsem nakonec sáhla po něčem ze svojí garderoby a myslím, že nic lepšího jsem vytáhnout nemohla. Vytaháný, bavlněný jemný tričko s hlubokým výstřihem a rozparkama po stranách. Geniální řešení. Tričko se navlíkne a pohodlně se zastaví za předníma packama, a tím jak to má rozparky, nahoře to zavážu a supr to kryje jak boční ránu, tak tu na stehně. A Rumíčkoví je v tom dobře, protože to nedře. Nu a taky proto, že jsme to předtím spolu natrénovali:

V tomhle mám jít ven?

To jako vopravdu?

A na krk dostal epesní límeček. Pořád jsem přemýšlela, jak aspoň trošku ochránit ten krk. Límeček tam mít nemůže a navíc, s jeho povahou..... to mu nemůžu udělat. A pak mě napadlo, že mám ve skříni poklad! Loni na jaře, když začala pandemie a nebyly roušky, tak jsem pro Boromejky stříhala nešité roušky. Z kvalitního bavlněného povlečení po mamce. A to je

přesně to, co teď potřebuju.

Vůbec nechápu, že jsem to nevyhodila, protože to je kus hadru k ničemu. Jéénže tak úplně ne, dá se z toho udělat supr obvaz. A tedy nejen pro psí krk, myslím, že se může hodit jako lehký převaz na ruku i pro člověka.

No a takhle jsme fungovali celý víkend. Rumíček buď spinkal, a nebo se placatil zlehka a pod velkým dozorem na zahradě. Jak jsem ráda, že ji máme!!! A jak jsem ráda, že se Tali chovala kupodivu normálně. V sobotu už měl Rumíček zlehka roupy a vzpomněl si na to, že vlastně Tali hárá, ale ta se položila ke kosti a rázně mu vysvětlila, že nemá plýtvat svou chabou energií ☹️. A on to vzal naštěstí za své. Koho bylo naopak zapotřebí korigovat byl švihlej Mouses, kterej se s oblibou rozběhne a ve výskoku se odrazí od boku ohařova. Což v současnosti jest naprosto debilitní zábava. Zvláště po žrádle vjel do Rumíčka vždycky dásík a byl živoučkej.

Dělej dem se přetahovat vo medvěda.

A já jsem byla ráda, že to takhle v pohodě snáší. Kdyby bylo na něm a na Brtníkovi, tak ani jeden už by nic neřešil, to jen já jsem jim to komplikovala. Leč radši budu za komplikátora, než abych pak musela něco komplikovaného řešit. A protože rekonvalescence probíhala takhle hezky, mohli jsme si v pindělí dopřát krásnou procházku. A to už nechám na příště, to budete koukat! ☐

Edit - Jen jsem ještě pro případný budoucí čtenáře napíšu to, co píšu dole v diskuzi, protože ji třeba někdo nebude číst:

Při kontrole mi říkal pan dochtor, že v případě některých těch mastocytomů - třeba neoperovatelných a tak - je dneska lék, který se aplikuje přímo do toho šmejda hnusného a on potom odpadne 🙄. Je to tedy drahé - stojí to cca 12.000,- Káčées, ale.... všichni víme, jak to se zvířaty máme, takže by se třeba naškudlilo. Nevím kdy se to aplikovat dá a kdy ne, ale je dobré vědět, že je ještě nějaká další šance a možnost, když je průser.